

Sygn. akt II CSK 638/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie E. [...] Spółki Akcyjnej Oddział w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez wnioskodawcę A. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. oddalającego apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w O. oddalającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co wymagało sformułowania tego zagadnienia, podniesienia argumentów prawnych wskazujących na rozbieżne oceny prawne oraz zajęcia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem

prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne dotyczące możliwości nabycia przez przedsiębiorstwo przesyłowe w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści podobnej do służebności przesyłu doczekały się obfitego orzecznictwa Sądu Najwyższego rozstrzygającego kwestie wskazane przez skarżącego (orzeczenia te zresztą skarżący przytacza), stąd też w istocie ta przesłanka przesądu nie została spełniona. W judykaturze wskazano bowiem, że przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 22 maja 2013 roku, III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz.139 i wskazane w jej uzasadnieniu liczne orzeczenia SN oraz z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, poz. 7). Przyjęto również dopuszczalność umownego ustanowienia służebności gruntowej podobnej do służebności przesyłu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 roku, III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142) wskazując, że w obu przypadkach (ustanowienia lub zasiedzenia służebności gruntowej podobnej do przesyłu) nie jest konieczne wskazanie nieruchomości władnącej. Sformułowane we wniosku ostatnie trzy zagadnienia prawne skarżący przytoczył wprost za pytaniem prawnym Sądu Okręgowego w G. przedstawionym Sądowi Najwyższemu w postanowieniu z dnia 20 listopada 2012 r. Zostały one rozstrzygnięte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., (III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139), tak więc nie zachodzi potrzeba ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie..

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.